

Το δράμα των ανέργων επιστημόνων μας

Οι πιο πολλοί από τους νέους μας έχουν ένα μεγάλο όνειρο στη ζωή τους. Να σπουδάσουν, να πετύχουν. Να γνωρίσουν νέες επιθυμίες, νέους φόβους, νέες ελπίδες. Να φύγουν από τα μικρά πράγματα για να γνωρίσουν τα μεγάλα. Και όσοι τα καταφέρουν και πραγματοποιήσουν το μεγάλο τους όνειρο γεύονται ας είναι και για λίγο κάποια ευτυχία.

Και αρχίζει μετά η αγωνία, οι κόποι, οι θυσίες για να εξασφαλίσουν τα πολύτιμα προσόντα και τις ειδικότητες τους.

Αν ρωτήσετε τους νέους μας επιστημόνες ποιά ήταν η πιο σημαντική απόφαση που πήραν στη ζωή τους δεν θα διστάσουν να σας πουν πως ήταν η εκλογή που έκαναν εις ό,τι αφορά τον κλάδο που προτίμησαν να ακολουθήσουν. Άλλοι προτίμησαν να γίνουν γιατροί, άλλοι χημικοί, άλλοι οικονομολόγοι, άλλοι γεωπόνοι, άλλοι μηχανικοί κι ότι άλλο μπορεί ένας να σπουδάσει στην Ευρώπη ή την Αμερική.

Η χώρα που προτίμησαν να σπουδάσουν για άλλους έχει μικρή σημασία και για άλλους μεγάλη σημασία. Όμως τις πιο πολλές φορές αυτό σχετίζεται με τα οικονομικά μέσα των νέων μας. Άλλοι προτίμησαν την Ελλάδα, άλλοι τις Ανατολικές χώρες, άλλοι την Αμερική, άλλοι την Αγγλία ή άλλες χώρες της Δυτικής Ευρώπης. Όμως όλοι ξεκίνησαν με τον ίδιο σκοπό. Να προσθέσουν στο δένδρο της ζωής τους το μεγάλο δένδρο της γνώσης για ένα καλύτερο αύριο.

Και όλα πηγαίνουν καλά μέχρι που να πάρουν με τόσους κόπους και τόσα ξενύχτια τα πολύτιμα διπλώματά τους. Δεν είναι δε λίγοι οι επιστήμονες μας που με τα άριστα αποτελέσματα τους τιμήσαν κι εξακολουθούν να τιμούν την Κύπρο μας στις χώρες που σπουδασαν. Κάποιος ξένος μου έλεγε κάποτε πως εκεί στις ξέ-

νες χώρες οι φοιτητές μας μοιάζουν πιο πολύ με αθλητές. Αγωνίζονται σκληρά για να κερδίσουν στεφάνους όχι τόσο για τους εαυτούς των όσο για την πατρίδα τους. Όμως όταν τελειώσουν τις σπουδές τους κι επιστρέψουν με το καλό στην πατρίδα τους για τους πιο πολλούς αρχίζει η τιμωρία. Γίνονται παιγνία της σκληρής πραγματικότητας και αντί να βρουν νερό να ξεδιψάσουν βρίσκουν θρύψες κατάξερρες.

Μάταια προσπαθούν να βρουν δουλειά της ειδικότητάς τους. Σιγά-σιγά διώχνουν τις αυταπάτες και δεν αργούν να γνωρίσουν την πραγματικότητα. Και αρχίζει το δράμα και η τραγωδία τους. Άλλοι αναγκάζονται να εργασθούν ως απλοί εργάτες, άλλοι ως γκαρσόνια, άλλοι ως πλασιέ, άλλοι ξενητεύονται και άλλοι φυτοζωούν σε βάρος των γονιών τους. Και με το δίκαιο μας εμείς οι απλοί άνθρωποι που βλέπουμε το δράμα τους αρχίζουμε και λέμε. Γιατί αφήνουμε αυτούς τους νέους μας να χάνουν το σκοπό της ζωής τους;

Γιατί αφήνουμε τόσες αξίες, τόσες ιδέες να χάνονται;

Γιατί στερούμε από τους νέους μας το θάρρος, την ελπίδα, τη χαρά, την εργασία; Οι σοφοί μας λένε πως η ζωή αποτελείται και από αρνητικά στοιχεία αλλά και από θετικά στοιχεία. Όμως χωρίς εργασία όλα γίνονται αρνητικά. Χωρίς εργασία ο άνθρωπος χάνει τον προσανατολισμό του, χάνει τα πιστεύω του, χάνει τα πάντα.

Όμως θα μου πείτε είναι οι μόνοι άνθρωποι που τιμωρούνται, είναι οι μόνοι άνθρωποι που είναι άνεργοι. Δεν βλέπετε την ανεργία που μαστίζει την Ευρώπη, την Αμερική και όλες τις καπιταλιστικές χώρες του κόσμου.